

Arrest

nr. 176 305 van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE die loco advocaat M. MAKIADI MAPASI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 10 augustus 2015 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 13 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Aan de hand van de vingerafdrukken van verzoekster en het visuminformatiesysteem (VIS) wordt vastgesteld dat de Italiaanse autoriteiten haar in de loop van 2015 een Schengenvisum verstrekten.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging richt op 23 september 2015 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 12.4 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Bij schrijven gedateerd op 11 december 2015 delen de Belgische autoriteiten aan de Italiaanse autoriteiten mee dat zij, gelet op artikel 22.7 van de Dublin III-verordening, bij gebreke aan antwoord binnen de voorziene termijn worden geacht in te stemmen met het overnameverzoek.

1.5. In een schrijven gedateerd op 15 januari 2016 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mee dat verzoekster binnen de 15 dagen geen gevolg gaf aan een oproeping om zich aan te bieden op 11 december 2015 en dat zij bijgevolg wordt geacht afstand te hebben gedaan van haar asielaanvraag.

1.6. Verzoekster wordt op 7 oktober 2016 aangetroffen door de politie waarbij wordt vastgesteld dat zij zich een andere identiteit aanmatigde. Zij maakte gebruik van de verblijfsvergunning van haar tante.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 7 oktober 2016 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn de thans bestreden beslissingen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

Aan de mevrouw

[...]

Naam/[...]: [V.]

Voornaam/[...]: [D. Y. A.]

Geboortedatum/[...]: ...[]

Geboorteplaats/[...]: Ukkel

Nationaliteit/[...]: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam (PV nr HV.22.LE.008442/2016 van de Politie van Amow).

Betrokkene maakt gebruik van een verblijfsvergunning van [B. N.] die haar niet toebehoort.

Bovendien, volgens het PV HV.22.LE.008442/2016 van de Politie van Amow, blijkt dat deze documenten echt zijn, maar dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan persoonsverwisseling (lookalike).

Gezien het frauduleuze karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene gaf een valse identiteit.

De betrokkene heeft afstand van asiel genomen.

[...]

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrappt voor aanmatiging naam (PV nr HV.22.LE.008442/2016 van de Politie van Amow).

Betrokkene maakt gebruik van een verblijfsvergunning van [B. N.] die haar niet toebehoort.

Bovendien, volgens het PV HV.22.LE.008442/2016 van de Politie van Amow, blijkt dat deze documenten echt zijn, maar dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan persoonsverwisseling (lookalike).

Gezien het frauduleuze karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Er bestaat een risico dat betrokkene opnieuw de openbare orde zal schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene gaf een valse identiteit

De betrokkene heeft afstand van asiel genomen

[...]

Vasthouding

[...]

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Waar verzoekster vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Gelet op het feit dat de bestreden beslissingen ambtshalve beslissingen zijn die werden genomen nadat bij een controle bepaalde verblijfsrechtelijke vaststellingen werden gedaan, dient de zaak overeenkomstig artikel 39, § 1 iuncto artikel 17, § 1, a van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken te worden behandeld in de taal van het taalgebied waarin ze is gelokaliseerd, in casu het Nederlandse taalgebied (RvS 23 november 2009, nr. 198.142). Er kan dan ook niet worden ingegaan op de vraag van verzoekster om de Franse taal als proceduretaal te gebruiken. Verzoekster heeft ter terechtzitting ook geen bezwaar gemaakt tegen de behandeling van haar zaak door een Nederlandstalige kamer.

2.2. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van deze wet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

2.3. De Raad merkt vervolgens op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze procedure immers voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van *“een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel”* die op korte termijn zal worden uitgevoerd. De Raad stelt vast dat het thans door verzoekster bestreden inreisverbod – waarvan zij eveneens de schorsing bij hoogdringendheid vordert – geen verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel is zoals bedoeld in de vreemdelingenwet, zodat dient te worden besloten dat de ingestelde vordering onontvankelijk is in zoverre deze is gericht tegen deze beslissing.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure tot schorsing bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thes is die geen steun vindt in de bewoordingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet –, dan moet toch ook worden opgemerkt dat verzoekster met haar uiteenzetting in het verzoekschrift niet aantoot dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure een arrest van de Raad onherroepelijk te laat zou komen en dus geen nuttig effect kan hebben. Zij beperkt zich ter onderbouwing van het hoogdringend karakter van haar vordering immers tot een verwijzing naar het feit dat verweerder het ten aanzien van haar genomen bevel om het grondgebied te verlaten op korte termijn zal uitvoeren. Het gegeven dat verweerder het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gedwongen zal uitvoeren laat de Raad evenwel niet toe te besluiten dat een hoogdringende behandeling van een schorsingsverzoek dat is gericht tegen het in casu bestreden inreisverbod vereist is. Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door

het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 6 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 11 en 33 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

3.3.2.2. Verzoekster betoogt allereerst dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet zijn geschonden. De Raad kan in dit verband slechts opmerken dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet bepalen in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling kan worden toegekend. In de thans bestreden beslissing wordt evenwel geen standpunt ingenomen over de toekenning van enig beschermingsstatuut, waardoor op het eerste zicht niet blijkt dat een schending van deze wetsbepalingen kan worden vastgesteld.

In zoverre verzoekster het gestelde in het bestreden bevel lijkt te betwisten als zou zij afstand hebben gedaan van haar asielaanvraag, benadrukt de Raad verder dat het administratief dossier een schrijven bevat gedateerd op 15 januari 2016 waarin de Dienst Vreemdelingenzaken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meedeelt dat verzoekster binnen de 15 dagen geen gevolg gaf aan een oproeping om zich aan te bieden op 11 december 2015 en dat zij bijgevolg wordt geacht afstand te hebben gedaan van haar asielaanvraag. De Raad wijst in dit verband op het bepaalde in artikel 51/5, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na de verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen hij wordt geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag. Verzoekster stelt dat dit vermoeden van afstand door verweerder zelf wordt tegensproken waar deze in de beslissing tot vasthouding stelt dat het in de eerste plaats de bedoeling is om verzoekster over te dragen aan Italië. In tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt, blijkt aldus op het eerste zicht evenwel geenszins dat het vermoeden van afstand niet langer geldig zou zijn of verzoeksters asielaanvraag wel degelijk nog hangende zou zijn. Er blijkt zo niet dat verweerder ook indien in België geen asielaanvraag (meer) hangende is niet aan de Italiaanse overheden kan vragen een vreemdeling over te nemen, bijvoorbeeld op de grond zoals deze zich in casu voordoet dat deze vreemdeling het Schengengrondgebied heeft betreden met een door de Italianen uitgereikt visum. Verzoekster weerlegt prima facie het gestelde in de bestreden beslissing niet dat verzoekster wordt geacht afstand te hebben gedaan van haar asielaanvraag ingediend op 13 augustus 2015, derwijze dat niet blijkt dat deze asielaanvraag nog verder

diende te worden onderzocht. Er blijkt prima facie ook niet dat de artikelen 11 en 33 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 in casu spelen, nu verzoeksters asielaanvraag nooit voor behandeling werd overgemaakt aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verder dient erop te worden gewezen dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572; RvS 25 februari 2008). Derhalve kan deze bepaling niet dienstig worden aangevoerd.

3.3.2.3. Vervolgens beroept verzoekster zich op een miskennis van de artikelen 3 en 6 van het EVRM.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster evenwel aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). In casu stelt de Raad vast dat verzoekster ter terechtzitting uitdrukkelijk heeft gesteld geen enkel probleem te hebben met een overdracht naar Italië. Verzoekster is wel van mening dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een ernstig en reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrezen omwille van problemen met het gezag in dit land. Enige concrete toelichting in dit verband ontbreekt evenwel volledig, waardoor verzoekster in gebreke blijft een begin van bewijs aan te brengen van een mogelijk risico in de zin van artikel 3 van het EVRM. In dit verband merkt de Raad bovendien op dat verzoekster zelf in het bezit is van een geldig dienstpaspoort. Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM wordt in geen geval aannemelijk gemaakt.

Wat de aangevoerde schending van het vermoeden van onschuld betreft en daarmee samenhangend artikel 6 van het EVRM, dient vooreerst te worden opgemerkt dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. Vervolgens wordt erop gewezen dat het "*vermoeden van onschuld*" een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het EVRM. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij verzoekster een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, is geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het "*vermoeden van onschuld*" kan te dezen niet dienstig worden aangevoerd. Het strafrechtelijk "*vermoeden van onschuld*" staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

3.3.2.4. Verzoekster wijst vervolgens op rechtspraak van het Hof van Justitie (C-554/13) waarin wordt geoordeeld dat een lidstaat het begrip "*gevaar voor de openbare orde*" in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB L 348, blz. 98) per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen en dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn. Zij stelt concreet dat gelet op het vermoeden van onschuld de verdachtmaking dat zij zich schuldig zou hebben gemaakt aan aanmatiging van naam niet kan worden gebruikt om het bestreden bevel te onderbouwen. In casu stelt de Raad evenwel vast dat het administratief dossier een stuk bevat waaruit duidelijk blijkt dat de politie heeft vastgesteld dat verzoekster een valse identiteit heeft gebruikt, gebruik makende van de verblijfstitel van haar tante in België. Pas nadien heeft zij op het politiebureau haar ware identiteitsgegevens bekendgemaakt. In wezen erkent verzoekster dit gegeven ook, getuige het door haarzelf naar voorgebrachte feitenrelaas waarin zij stelt dat zij zich genoodzaakt voelde "*de s'approprier l'identité de*

sa tante pour s'en tirer d'affaires". Er blijkt aldus op het eerste zicht niet dat verweerder niet naar deze vaststelling door de politie kon verwijzen in zijn beslissing. De Raad herhaalt dat het strafrechtelijk "*vermoeden van onschuld*" er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het betoog van verzoekster laat de Raad verder op het eerste zicht niet toe vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling dat verzoekster gelet op haar persoonlijke gedrag kan worden geacht de openbare orde te schaden, is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Een concrete uiteenzetting wordt in dit verband niet aangebracht.

3.3.2.5. Verzoekster brengt vervolgens een theoretische uiteenzetting naar voor betreffende de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en betoogt dat zij wel degelijk het vermoeden van onschuld geniet en het statuut van asielzoeker heeft.

De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van het bestreden bevel op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoekster geeft er ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Prima facie zijn de motieven die aan het bestreden bevel ten grondslag liggen pertinent en draagkrachtig, derwijze dat een miskening van de formele motiveringsplicht of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet blijkt.

Er werd vervolgens reeds vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekster nog een asielaanvraag hangende heeft in België en zij zich verder niet dienstig kan beroepen op het vermoeden van onschuld op zich om te stellen dat verweerder niet kon verwijzen naar het feit dat zij zich een andere identiteit heeft aangematiqd. Er kan op het eerste zicht worden aangenomen dat dit feit genoegzaam vaststaat. Verzoekster toont prima facie niet aan dat het bestuur een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt of is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding derwijze dat een ernstig middel ontleend aan het zorgvuldigheidsbeginsel zou moeten worden weerhouden. De toelichting van het middel laat prima facie verder niet toe te begrijpen op welke wijze het rechtszekerheidsbeginsel zou zijn miskend.

3.3.2.6. Het middel is niet ernstig.

3.3.3. Verzoekster heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

mevr. C. FRANSEN,

De griffier,

C. FRANSEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

I. CORNELIS